

Ige:

L: 2Sám 24,1-4.8-10

T: 2Sám 24,11-17.25

1. Azt hiszem, hogy sokan ismerik Alexandre Dumas: Három Testőr című híres regényét, melyben D'Artagnan és három barátja – Atos, Portos és Aramis – volt a főszereplő. Ebben a történetben a barátok mielőtt csatába indultak volna elmondtak egy mondatot: „**Egy mindenkiért, mindenki egyért!**” Ezzel a mondattal fejezték ki és erősítették meg az összetartozásukat.

Ez a mondat jutott eszembe, amikor elolvastam Dávid népszámlálásáról szóló történetet. Úgy tűnik, hogy valamiben vétett a nép Isten ellen, bűnt követett el, amit Isten meg akart büntetni. A büntetés pedig azután történik meg, hogy Dávid népszámlálást tart. Ez a népszámlálás pedig csak a katonákra vonatkozott. 800.000 katona az északi országrészben és 500.000 a déli országrészben. Ennyi volt Dávid teljes hadereje.

Dávidnak volt ideje azon gondolkodni, hogy jó-e, amit parancsolt Jóábnak, vagy sem, hiszen több mint 9 hónapig tartott a népszámlálás. Dávid felismerte, hogy nagyon súlyos bűnt követett el. Mert birodalmának nagysága nem attól függött, hogy mekkora a hadereje, hanem attól függött, hogy mire képes Isten ereje, és mennyire hűséges a király és a nép Istenhez. A király ekkor nyomban bocsánatot kért az Úrtól.

Másnap azonban Isten elküldi hozzá Gád prófétát, aki elmondja, hogy az Isten meg fogja büntetni a népet. Dávid a király, ezért ő választhatja meg a büntetés formáját. Dávid ekkor érezhette azt, hogy mennyire nagyon összefonódott az ő élete a népe életével. A nép valamiben vétkezett, de az a királyra is kihat. Ugyanakkor a népszámlálást utólag ő maga is bűnnek tartja, amely kihat az egész népre. Igazá lett az életében, hogy „egy mindenkiért, mindenki egyért”.

Ahogy a nép bűne kihat a királyra, úgy az egész népet sújtó büntetés is ráterhelődik Dávidra. Dávid nem tud választani, hogy melyik büntetés érje a népet: az éhínség, az ellenség, vagy a dögvész. Csak egyet lát világosan: inkább Isten büntessen, mint az emberek, mert Istennek nagy az irgalma.

2. Ez az egész történet végső soron arról szól, hogy kinek milyen a kapcsolata Istennel. A történet Isten haragjával kezdődik, ami azt mutatja, hogy a nép elfordult Istentől. Látjuk azt is, hogy Jóáb, a hadsereg parancsnoka tisztábban látja az Isten előtt helyes utat, mint Dávid. Ezután Dávid maga is vétkezik Isten ellen, aminek a következménye Isten büntetése. Legvégül az Úr megengesztelődött az ország iránt.

„Egy mindenkiért, mindenki egyért.” – mondták a Három Testőrben. És ez igaz ránk is. Nem vagyunk egyedül, hanem mindig tartozunk közösséghez. Benne élünk családjaink közösségében, a gyerekek beletartoznak az óvodai vagy iskolai közösséghez. Kapcsolódunk egy-egy baráti társasághoz. És egy gyülekezet közösségéhez is tartozunk. Ezeken kívül benne élünk egy város és egy nemzet közösségében.

Érezzük is a felelősséget akkor, amikor a vezetők valami rosszat követnek el, akkor az egész közösség bűnhődik. Ha rossz az ország vezetése, akkor a polgárok isszák meg a levét a rossz vezetésnek. Ha rossz egy település vezetése, akkor az ott lakók látják kárát. És ha rossz egy gyülekezet vezetése, akkor az egész gyülekezet szenved meg. Ezeket tudjuk jól.

De vajon gondoltunk-e már arra, hogy ha a kisebb vagy nagyobb közösség vétkezik, akkor az is Isten haragját vívhatja ki? Ha a gyermekek engedetlenek, akkor a családfőt is vagy a tanárt érinti az. **És itt a gyülekezetben is mindnyájan összetartozunk és felelősek vagyunk azért, hogy milyen az Istennel való kapcsolatunk.**

A lelkész jó kapcsolata Istennel áldásként hat a gyülekezetre, és a gyülekezet jó kapcsolata Istennel áldásként hat vissza a lelkészre. Mert igaz ránk is, hogy egy mindenkiért, mindenki egyért.

3. Mi Istennek újszövetségi választott népe vagyunk. És ez számunkra egy óriási lehetőséget kínál. Kíthetünk abból a szűk körből, hogy a közösség hibáztatja az egyént, és az egyén hibáztatja a

közösséget vétkei miatt. Pál azt mondja a Római gyülekezetnek: *Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.* (Róm. 5,19)

Pál itt Jézusra utal. Jézus Krisztus volt az, Aki tökéletesen engedelmeskedett Istennek mindenben. Engedelmissége pedig legteljesebben a golgotai kereszthalálában látszott meg. Dávid királynak még azt parancsolja Gád próféta, hogy építsen oltárt és állatokat áldozzon, így engesztelje ki Istent.

Nekünk ilyet nem kell csinálnunk, mert Jézus bemutatta a tökéletes engesztelő áldozatot, és maga volt az áldozat. Az Ő engedelmissége által sokan lettek igazakká. Mi is igazak lettünk, ha hiszünk Jézusban, mint megváltó Urunkban.

4. Folyamatosan haladunk életünk útján. De mégis minden egyes évkezdet, sőt, amikor egy új hetet kezdünk el vasárnap, az is egy új lehetőség számunkra, hogy megújítsuk, megjobbítsuk kapcsolatunkat Istennel.

A Szentírásból felismerhetjük azt, hogy a mi életünk beletartozik sokféle közösségbe, és így minden percben igaz ránk az, hogy **egy mindenkiért, mindenki egyért**. És azt is felismerhetjük a Bibliából, hogy Isten minket is igaznak fogad el Jézus engedelmissége által, ha hiszünk benne, mint Urunkban. Mert **Jézus Krisztus az az Egy, Aki mindenkiért feláldozta önmagát, hogy mindenki egyért, azaz Jézusért élhessen az Isten dicsőségére.** Ámen.

Loment Péter ref. lelkész